

lave Valutakurs, sattes rigeligt til i Form af Understøttelser, Fallitter, Bankkrak, svigtende Skatteevne og en overmaade sørgelig Demoralisation. Som danske Statsborgere ser vi med største Bekymring paa denne Udvikling, og vi ved, at der er Tusinder af Borgere ogsaa udenfor Arbejderne, der ligeledes beklager og ligeledes misbilliger den Politik, som Ministeriet Neergaard har Ansvar for.

Se, hvis nu Konkurrencen fra de saakaldte valutasvage Lande var en Tilstand, som man maatte vente fortsat, som man aldeles ikke kunde tænke sig vilde ophøre, ja, saa kunde og maatte man vel ændre Opfattelse og Fremgangsmaade. Hvis der var Udsigt til, at Støvler, Glas, Flasker, Cigarer, og hvad alle de forskellige Varegrupper hedder, som der i disse Aar er spekuleret i, bestandig kunde faas til saadanne Priser, som en Tid har været gældende i de valutasvage Lande, hvis der ikke var nogen som helst berettiget Grund til at tro, at Tilstanden derude vilde ændre sig, saa kan det jo være, at man skulde indrette sig derefter, saa kan det være, at man skulde bringe Ofre for at hjælpe til ved Omlægningen af Erhvervene, ved Arbejdernes Overførelse til andre Virksomheder eller ved Eksport af Arbejdere til andre Dele af Verden, hvad jeg i høj Grad vilde beklage. Men en saadan Udsigt er jo aldeles ikke til Stede. Der er ingen, der tror paa, at den tyske Valuta bestandig skal være nede paa sit nuværende Niveau, ingen, der tror paa, at de andre valutasvage Lande fremdeles i ubegrænset Tid skal leve under en saadan abnorm Tilstand. Det, der er opnaaet og fremdeles kan opnaas ved Spekulation i disse Tilstande, er kun forbigaaende Fordele for nogle faa, Fordele, som Samfundet som Helhed maa betale uhyre dyrt. Før eller senere ophører jo den Abnormitet, som de vanvittige Valutakurser er, og vi henviser atter til det naturlige Grundlag: vor egen industrielle Produktion. Under disse Forhold har vi ikke fra mit Partis Side taget i Betænkning at kræve midlertidige Beskyttelsesforanstaltninger for den danske Industri, og vi vil heller ikke fremtidig tage i Betænkning at staa paa dette Standpunkt. Vi føler os som lige saa gode danske Borgere som andre, og som saadanne har vi ikke uden Modsigelse villet se paa den Tilintetgørelse af dansk Industri, af danske Erhverv, af danske Evner, af dansk Arbejdskraft og af danske Hjem, som er foregaaet ved Ministeriets Medvirken. Vi har ønsket og ønsker fremdeles,

at der ved Statens Medvirken skal ydes Hjælp og Beskyttelse for sunde Erhverv, som trues af Usundhed udefra, og jeg regner de Erhverv, der er vokset op her i Landet gennem et halvt Hundrede Aar og har vist sig livskraftige i den Periode, for at være sunde, saa sunde, at de bør beskyttes. Vi har ønsket i disse Aar at hjælpe Industrien, som vi under andre Forhold vilde ønske at hjælpe og beskytte andre Erhverv, som maatte komme i Fare, hvis dette kunde tænkes.

Den Regulering for to Industrier, som er iværksat af visse Aarsager for et Par Maaneder siden, var, som det allerede den Gang blev paapeget fra vor Side, meget lidt, alt for lidt omfattende, og denne lidet omfattende Regulering, denne lidet omfattende Beskyttelse for to Industrier, er jo endog senere fra Regeringsbanken blevet betegnet som et Skridt til Siden, der ikke maatte efterfølges af flere, som noget, man egentlig med største Ubehag var gaaet til, og som man hurtigst muligt skulde bort fra igen. Vi kan ikke erkende, at dette Skridt til Siden ikke maa efterfølges af flere. Hvis dette Skridt til Siden var formaalstjenligt — og andet foreligger endnu ikke —, saa bør der selvfølgelig fortsættes paa den Sidevej, saa er der god Grund dertil; hvad der kan hjælpe Skotøjs- og Tobaksindustrierne, kan formentlig ogsaa hjælpe flere andre Industrier. Men denne naturlige Udvikling, som i øvrigt burde være paabegyndt, ikke i August 1922, men i August 1920, og som vilde have givet ganske andre Resultater, om den var foregaaet den Gang, bør selvfølgelig fortsættes i den Udstrækning, vi evner det. Og lad mig tilføje, at hvis man havde begyndt i 1920 i Stedet for i 1922, var man blevet forskaanet for de internationale Kalamiteter, som nu er opstaaet. Thi det er jo klart, at naar disse Beskyttelsesforanstaltninger kommer, efter at man har haft fri Bane i halvtredie Aar, lægges der ganske anderledes Mærke til og ganske anderledes Vægt paa dem, og med Rette, end hvis man havde taget det som den naturlige Ting, det var, at fortsætte den Reguleringspolitik, som havde vist sig nødvendig i Krigsaarene, og som var nødvendig ogsaa i den følgende Tid. Men i Stedet for alt-saa nu at skride til en fornuftig Fortsættelse af den Beskyttelsespolitik, som er paakrævet, læser vi jævnligen i Venstrepressen, at Importreguleringen skal afvikles saa snart som muligt og senest, saa vidt jeg har forstaaet, naar Loven udløber den 31. Marts. Jeg har ogsaa set Referater af Taler, som